

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"א - חלק ד'

קונטרס 304

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּנְפָקוּ, וְאַתְנַהֲרוּן בְּאַלִין מְלִין, וְלֹא בְכֻלְהוּ. וְהַשְׁתָּא
אַתְנַהֲרוּ בְשְׁלִימוּתָא כְּמַה דְאַצְטְרִיךְ. זְכָאָה חוּלְקֵי
עֲמַהוּן, בְּהַהוּא עֲלֵמָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמֹעוֹן, כֹּל מַה דְאַמִּינָא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא.
וְכֹל מַה דְאַמִּינָא דְזַעִיר אַנְפִּין. כֹּלֵא חַד, כֹּלֵא
הוּא חַד מְלָה. לָא (דף ר"צ ע"ב) תְּלִיָא בֵּיה פִּירוּדָא.
בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ שְׁמִיָה לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלְמִין.

תָּא חֲזִי, שִׁירוּתָא דָּא דְאַקְרִי אָב, אַתְפְּלִיל בְּיו"ד,
דְתְּלִיָא מִמְזֻלָּא קְדִישָׁא. וּבְגִין כֵּן, יו"ד כְּלִיל
אַתְוֹן אַחַרְגִּין. " סְתִימָא דְכָל אַתְוֹן אַחַרְוּ. " רִישָׁא
וְסִיפָא דְכֻלָּא.

ספר מאורות הזהר

פי גם בזמן הזה הכל ערוף ומוכן פשלתן הערוף לפני האדם. דכל דברי קבלה נכתבו
ונחתמו בספרים. וכנגד זה אמר "לא נפלאת היא ממך".

הבא לטהר מסייעין אותו

וכנגד הטענה השנית, שטוען היצר הרע שצריך להיות גוף טהור וקדוש. גם זה
אינה טענה פי גם בזמן הזה הרוצה להתקדש ולהטהר יכול להיות קדוש וטהור כמו
שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא לטהר מסייעין אותו, ועל זה אמר "ולא רחוקה
היא" דהינו, הקדשה והטהרה אינה רחוקה ממך, ואזיל ומפרש כל הפסוקים שאחר
זה וזה שאמר "לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמים" דהינו: לא תאמר פי
מעשה מרובה תלוי בשמים וצריכים אנו נביא כמשה רבינו עליו השלום שיעלה לנו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְהָהוּא נִהָר דְּנִגִּיד וְנִפְיָא, אֲקָרִי עֲלֵמָא דְאַתִּי, דְאַתִּי
 תְּדִיר וְלֹא פְסִיק. וְהָאִי הוּא עֲדוּנָא דְצַדִּיקָיָא,
 לְזַכָּאָה לְהָאִי עֲלֵמָא דְאַתִּי, דְאַשְׁקִי תְּדִיר לְגִנְתָּא, וְלֹא
 פְסִיק. עֲלִיָּה פְתִיב (ישעיה נח) וְכִמְזוּצָא מִיָּם אֲשֶׁר לֹא
 יִכְזְבוּ מִיָּמִיו. וְהָהוּא עֲלֵמָא דְאַתִּי, אֲבָרִי בִּי"ד, הָדָא
 הוּא דְכְתִיב, (בראשית ב) וְנִהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת
 הַגֵּן. י' כָּלִיל תְּרִין אַתְּוּן ו"ד.

בְּאַגְדָתָא דְבִי רַב יִיבָא סָבָא תְּנִינָן, אֲמַאי ו"ד כָּלִילָן
 בִּי"ד. אֲלָא נְטִיעָה דְגִנְתָּא (ס"א וְדָאִי) דָּא,
 אֲקָרִי ו'. אֵית גִּנְתָּא אַחְרָא, דְאִיְהִי ד'. וְכִהָאִי ו',
 אֲשֶׁתְּקִיָּא ד'. (דְאִיְהִי אַרְבַּעָה), (ס"א רֵאשִׁים) וְהִינְנוּ רְזָא

ספר מאורות הזוהר

לשמים, ויורד לנו מעשה מרפכה, ויודיעו לנו על אמתתו. לזה אמר, אל תחשב כן,
 כי לא נשארה בשמים, וגם "לא מעבר לים היא" כנגד הטענה השנית שטוען היצור
 שדברי קבלה צריכים גוף קדוש וטהור כמו ישראל שעברו את הים והיו כלם גוף
 קדוש וטהור ונקי, גם זו אינה טענה, אין זה תלוי בגוף הטהורים שיעברו הים.

דהכל תלוי בה דכשתתקדש בלבבך ובפיך יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי
 קבלה

גם עכשו הכל תלוי בידי אדם שיוכל להתקדש ולהטהר עד שיהיה ראוי לקבל
 מעשה מרפכה וזהו שמסים "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו" דהכל
 תלוי בה דכשתתקדש בלבבך ובפיך יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי קבלה.

עד כאן לשון קדשו.

אינם בגללכם, אלא פוחד אני לרבוץ העולם שאני מגלה דרכים נסתרות בלי רשות. אבל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד אבי, אבל צוני הוא לעבודתו, ואני רואה הכבוד של אחד מכם באותו עולם, ואחר ידעתי שקף הוא, אבל לא גלוי לפני, ועקשו ראיתי.

שנינו, דוחים איש מפני איש, בכמה דרכים נסתרות נדחים. אותה רוח ראשונה שנדחתה מלפני אותה השנייה, לאן הולכת? אותה רוח יוצאת והולכת ומשוטטת בעולם, ולא ידוע, והולכת לקברו של אותו האיש, ומשם משוטטת בעולם ונראית בחלום לבני אדם, ורואים בחלום את דמות אותו האיש, ומודיע להם דברים לפי דרכה של אותה רוח ראשונה שנמשכה ממנו, כמו שהוא באותו עולם, כך משוטטת זו ומודיעה בעולם הנה.

וכך הולך ומשוטט בעולם, ופוקדת תמיד את אותו הקבר עד הזמן שהרוחות פוקדות לקברות הגופים. אז הרוח הזו מתחברת באותה רוח שלו, ומתלבשת בה, והולך לו. כשנכנס למקומו, מתפשט ממנו, ויש לו מקום (באותו רוחות בגן עד) באותם היכלות של גן עדן או בחוץ לפי דרכי כל אחד ואחד, ושם נשמר.

ובשחרורות פוקדות את העולם הנה, שהמתים נזקקים אל החיים, הם לא נזקקים אלא רק באותה משיכת הרוח, ובה מתלבשת רוח אחרת. ואם תאמר, אם כך, אז זו תועלת לרוח, והאשה הזו עושה תועלת לכל - לא כך, שאלמלא לא נשאה לאחר ואתה רוח ראשונה לא היתה

חבריא, כל הני בכיין דקא בכינא, לאו בגיניכו הוא, אלא דחילנא למארי עלמא, דגלינא ארחין סתימין, בלא רשו. אבל גלי קמי קדשא בריך הוא, דלא ליקרא דיילי עבידנא, ולא ליקרא דאבא, אבל רעותי לפולחנא דיליה, ואנא חמינא, יקרא דחד מנייכו, בההוא עלמא, ואחרא ידענא דהכי הוא. אבל לא גלי קמאי, והשתא חמינא.

תנינן, דחיין גברא מקמי גברא, בכמה ארחין סתימין אתדחיין. ההוא רוחא קדמאה, דאתדחי מקמי ההוא תנינא, לאן אזיל. ההוא רוחא, נפיק ואזיל, ומשטטא בעלמא, ולא ידע, ואזיל לגו קברא דההוא בר נש, ומתמן משטטא בעלמא, ואתחזי בחלמא לבני נשא, וחקמאן בחלמא דיוקנא דההוא בר נש, ואודע לון מלין לפום ארחיה דההוא רוח קדמאה, דקא אתמשך מניה, כמה דאיהו בההוא עלמא, הכי משטטא האי, ואודע בהאי עלמא.

והכי אזיל ומשטטא בעלמא, ופקדת תדיר ליההוא קברא, עד זמנא דרוחות פקדן לגבי קברייהו דגופין. כדין, האי רוחא, אתחבר בההוא רוח דיליה, ואתלבש ביה, ואזיל ליה. פד עאל לדוכתיה, אתפשט מניה. ודוכתא אית ליה (פאינן רוחין בגן עדן) (דף ק"ב ע"ב) פאינן היכלין דגן עדן, או לבר, לפום ארחוי דכל חד וחד, ותמן אתטמר.

וכד רוחין פקדן להאי עלמא, דמתין נזקקין לגבי חייין, לא נזקקין אלא בההוא משיכו דרוחא, וביה אתלבש רוחא אחרא. ואי תימא, אי הכי, תועלתא איהו לרוחא, והאי אתתא תועלתא עבדת לכלא. לאו הכי, דאלמלא לא אתנסיבת לגבי אחרא, והאי

נדחית מלפני האיש האחר הזה, תועלת אחרת הייתה לו בגון אחר, ולא יהיה יגע בעולם כמו שהוא, ולא ידקק לחיים של העולם הזה כמו שהיה משוטט כאן וכאן.

אם כן, הוויג השני של האשה הזו לא היה מלמעלה, ואתה אומר שנדחה איש מפני איש? ואמרנו שהבעל השני שנשא את האשה הזו היא בת זוגו ממש, ואותו הראשון לא היה ממש בן זוגה, והשני היה שלה, וכשהגיע זמנו נדחה זה מפני - ודאי זה כן, שהרי לא נדחית אותה רוח ראשונה שהייתה באשה הזו אלא בשביל השני הזה, שהוא בן זוגה.

(שהבן היא בת זוגו) (זה השני).

וכך אותם השניים שנדחים מלפני הראשונים - הראשונים היו בני זוגם ולא אלה, ולכן אין להם קיום עמם, ונדחית הרוח השניה מלפני הרוח הראשונה. ולכן מי שנשוא אלמנה, קוראים עליו (משלי ז) ולא ידע כי בנפשו הוא. (שם א) כי חנם מזרה הרשת וגו'. ולא ידוע אם היא בת זוגו ממש ואם לא.

אלמנה שלא נשאת, אף על גב שבא בן זוגה והיא לא רוצה להנשא - הקדוש ברוך הוא לא כופה אותה מן הדין, והקדוש ברוך הוא מזמין לאותו האיש אשה אחרת, ולא נכנסת בדין כזה (ואין עליה בית דין בזה) באותו העולם, ואף על גב שאין לה בן, שהרי אשה לא מצוה על פריה ורביה, כמו שבארנו.

האשה הזו שלא נשאה פעם שניה, אותה רוח שהשאיר בה בעלה, מה נעשה ממנה? יושבת שם שנים עשר חדשים, ובכל

רוחא קדמאה לא מתדחייא מקמי האי גברא אחרא, תועלתא אחרא הוה ליה, בגוונא אחרא, ולא יהא לאי בעלמא, כמה דהוי, ולא ידקק לגבי חיינ דהאי עלמא, כמה דהוי משטטא הכא והכא.

אי הכי זוגא תניינא דהאי אתתא, לא הוי מלעילא. ואת אמרת דאתדחייא גבר מקמי גבר, ואמינא דהאי בעלה תניינא, דנסיב לאתתא דא, איהו בת זוגיה ממש. והוא קדמאה לאו בר זוגיה ממש הוה. והאי תניינא דילה הוה, וכד מטא זמניה, אתדחייא דא מקמיה. ודאי הכי הוא, דהא לא אתדחייא ההוא רוח קדמאה, דהוה בהאי אתתא. אלא בגין דהאי תניינא, דאיהו בר זוגה. (דבר איהו בת זוגיה) (האי תניינא).

וכך אינון תניינין, דאתדחיינן מקמי קדמאין. קדמאין הוו בני זוגיהו, ולא בני. ובגין כן, לא אית לון קיומא בהדיהו, ואתדחייא רוח תניינא מקמי רוחא קדמאה. ובגין כן, מאן דנסיב ארמלתא, קרינן עליה, (משלי ז) ולא ידע כי בנפשו הוא. (משלי א) כי חנם מזורה הרשת וגו' ולא ידע אי היא בת זוגיה ממש אי לאו.

ארמלתא דלא נסיבת, אף על גב דאתי בר זוגה, ואיהי לא בעאת לאתנסבא, קדשא בריך הוא לא פייף לה מן דינא, וקודשא בריך הוא אומין לההוא בר נש אתתא אחרא, ולא עאלת בדינא כהאי (ב"א ולית עליה כי דינא כהאי) בההוא עלמא, ואף על גב דלית לה בר, דהא אתתא לא אתפקדת אפריה ורביה, כמה דאוקמוה.

אתתא דא דלא אתנסיבת זמנא תניינא, ההוא רוח דשבק בה בעלה מה אתעביד מניה. יתיב תמן תריסר ירחי, ובכל ליליא וליליא, נפיק

לילה ולילה יוצא ופוקד את הנפש, וחוזר למקומו אחר שנים עשר חדשים, כשהסתלק דינו של אותו האיש. שהרי כל אותם שנים עשר חדשים, זו הרוח כפופה בעצבות כל יום. אחר שנים עשר חדשים יוצאת משם והולכת ועומדת בשער גן עדן ופוקדת את העולם הזה אל אותו הקלי שיוצאת ממנו. וכשהאשה הזו מסתלקת מן העולם, אותה רוח יוצאת ומתלבשת באותה רוח שלה, וזוכה בה לבעלה, ושניהם מאירים כראוי בחבור אחד.

בין שבאנו למקום זה, עכשו יש לגלות דרכים נסתרות של רבון העולם ולא יודעים בהם בני אדם, וכלם הולכים בדרך אמת, כמו שנאמר (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וצדקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם. ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים פמה הם עליונים מעשי הקדוש ברוך הוא וכמה הם משנים, ובני העולם לא יודעים, וכלם בדרך אמת, שלא סוטים ימינה ושמאלה.

א"ה שמתגלגלים, שגרשו בגרושין מאותו העולם ואין להם בת זוג, בת הזוג שהם מזדווגים בעולם הזה, מאיפה הן אותן נשים שמזדווגות עמם בעולם הזה, שהרי (גרש אותה ואין לה בת זוג כמותם גרים שלא גרשו ומזדווגים עם נשותיהם) לכל בני האדם יש בת זוג, חוץ מזה?

ראו עכשו כמה גדולים ועליונים גבורותיו. שנינו, מי שמגרש אשתו הראשונה, מזבח מוריד עליו דמעות. למה מזבח? אלא הרי אמרנו שכל נשות העולם עומדות בדמות המזבח הזה, ועל זה הן יורשות שבע ברכות, שכלן הן מכנסת ישראל. ואם הוא מגרש אותה, חוזרת האבן (של

ופקדא לנפשא, ואתהדר לאתריה. לבתר תריסר ירחי, דקא אסתלק דינא דההוא גברא, דהא כל אינון תריסר ירחי, הא רוחא אתפפיא בעציבו כל יומא. לבתר תריסר ירחי, נפיק מתמן, ואזיל וקיימא לתרע גן עדן, ופקדא להאי עלמא, לגבי ההוא מאנא, דנפיק מגיה. וכד האי אתתא אסתלקת מעלמא, ההוא רוח נפיק ואתלבש בההוא רוח דילה, וזכאת ביה לגבי בעלה, ונהרין תרווייהו, פדקא גאות, בחבורא חדא.

בין דאתינא להאי אתר, השתא אית לגלאה ארחין סתימין, דמארי עלמא, לא ידעין בהו בני נשא. וכלהו אזלין בארץ קשוט, פמה דאת אמר (הושע יד) כי ישרים דרכי יי' וצדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם. ובני נשא לא ידעין, ולא משגיחין, פמה אינון עלאין, עובדין דקודשא בריה הוא, וכמה משגיחין אינון, ובני עלמא לא ידעין, וכלהו בארץ קשוט, דלא סטאן לימינא ולשמאלא.

הני דמתגלגלין, דקא אתתרכו בתרוכין מההוא עלמא, ולית לון בת זוג. בת זוג דקא מזדווגן בהאי עלמא, מאן אינון, אינון נשין, דקא מזדווגן בהדייהו בהאי עלמא. דקא (תרוך לה ולית ליה בת זוג באינון גברין ולא תריכו וקא מזדווגן בתרי נשיהו) לכלהו בני נשא, אית לון בת זוג, בר מהאי.

חמו השתא, פמה אינון רברבין ועלאין גבורין דיליה. תנינן, מאן דמתרף אתתיה קדמאה, מדבחה אחית עלוי דמעין. מדבחה אמאי. אלא, הא אמיןא, דכל נשין דעלמא בדיוקנא דהאי מזבח קיימי, ועל דא ירתאן אינון שבע ברפאן, דכלהו מכנסת ישראל אינון. ואי איהו (דף ק"ג ע"א) מתרף לה, אהדר

אבנא (נ"א דמדבקהא עלאה) **לגרעונא. מאי טעמא.**
בגין דמתחברין תרוכין בהדי הדדי.

ורזא דא דכתיב, (דברים כד) וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה וגו', ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר. ממשמע דאמר, והלכה והיתה לאיש, לא ידענא (דסהיא אולה לגבי בעלת דתריד לך) **(נ"א דלמיחה) (ההוא דתריד לך) מאי אחר. אלא כמה דאתמר, אחר תנן, ואחר כתיב, ואחר קרינן ליה, דכתיב, (איוב ח) ומעפר אחר יצמחו. ותרוכין מתחברין פחדא, תרוכין דההוא עלמא, ותרוכין דהאי עלמא. ומה דהות האי אתתא, בדיוקנא עלאה, הא אשמעבדא לדיוקנא תפאה, קרינא ליה אחר.**

וקרינן ליה אחרון, אחרון מנלן. דכתיב, (איוב ט) ואחרון על עפר יקום. והכא כתיב ושנאה האיש האחרון. או פי זמות האיש האחרון. אחרון, שני מיבעי ליה. ואי תימא, דלא תזדווג אפילו לעשרה, דא בתר דא. לאו הכי. וכי לבעלה דא תזדווג, ולא לאחרא, מאי אחרון.

אלא דא איהו האי אחר דקאמרין, ואיהו אחר, ואיהו אחרון. השתא אבנא מתגלגלא בקוספתא. אחר אמאי אקרי הכי דהא כל בנינא נפל, ואתהדר לעפרא, איהו הוה מה דהוה, ולא אחרא. אמאי קרינן ליה אחר. אוף הכי אמאי אקרי אחרון, וכי אחרון איהו, והא אי יתישר יאות, ואי לא, יהדר ויתגלגל ויתנטע כמלקדמין, אמאי אקרי אחרון.

אבר תא חזי, כתיב (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, מאי טוב. תנינן, דא מלאך דטוב. מאד, דא מלאך המות. ולכלא קדשא בריך הוא אזמין תקונוי. הא חזי, כתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן

המזבח העליון) לגרעון. מה הטעם? משום שמתחברים הגרושין זה עם זה.

וכוד זה, שכתוב (דברים כד) וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה וגו', ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר. ממשמע שאמר והלכה והיתה לאיש, לא ידענו (שאותה שהולכת אצל בעלה שגרש אותה) (שזה אינו) (אותו שגרש אותה)? מה זה אחר? אלא כמו שזכרנו, שנינו אחר, ואחר כתוב, ואחר קוראים אותו, שכתוב (איוב ח) ומעפר אחר יצמחו. והגרושים של מתחברים פאחד, גרושים של אותו העולם וגרושים של העולם הזה. ומה שהאשה היא היתה בדיוקן עליון, הרי השמעבדה לדיוקן פחתון, קוראים לו אחר. וקוראים לו אחרון. מנין לנו אחרון? שכתוב (שם) ואחרון על עפר יקום. וכאן כתוב ושנאה האיש האחרון. או, כי זמות האיש האחרון. אחרון? שני היה צריך להיות! ואם תאמר שלא תזדווג אפילו לעשרה זה אחר זה - לא כף. וכי לבעל הזה תזדווג ולא לאחר. מה זה אחרון?

אלא זהו האחר הזה שאמרנו, והוא אחר, והוא אחרון. עכשו האבן מתגלגלת בכף הקלע. למה אחר נקרא כף? שחרי כל הבגין נפל וחסר לעפר, הוא היה מה שהיה ולא אחר. למה קוראים לו אחר? אף כף למה נקרא אחרון, וכי הוא אחרון? והרי אם תלישר - יפה, ואם לא - יחזור ויתגלגל וינטע במקדום. למה נקרא אחרון?

אבר בא וראה, כתוב (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. מה זה טוב? שנינו, זה מלאך הטוב. מאד - זה מלאך המות. ולכל

הקדוש ברוך הוא הזמין תקוננו. בא וראוה, כתוב (סם א) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. נהר זה לא שוכף לעולמים מלרבות ומלגדל ולעשות פרות. ואל אחר הסתרס, ואין לו תשוקה לעולמים, ולא מרבה ולא עושה פרות. שאלמלא עשה פרות, יבלבל את כל העולם.

ומשום כך אדם שגורם לאותו הצד לגדל בעולם נקרא רע, ולא רואה פני שכניה לעולמים, שכתוב (תהלים ה) לא יגדף רע. האיש הזה שמתגלגל בגלגול, אם עבר ונדבק באותו אל אחר שלא עושה פרות ולא מתרבה בעולם, משום כך נקרא אחר, והשם גורם לו. הוא הוא, ואחר נקרא, אחר ודאי.

אחרון - מראשון ואילף אחרון קוראים לו, ואחרון נקרא. שני הוא, ומיד נקרא אחרון, וכך קורא לו הקדוש ברוך הוא אחרון, משום שנתקן להיות אחרון ולא ישוב כמקדם. השלישי אף כך. וכן בכל הפעמים מהראשון ואילף, כך נקרא אחרון, וכן צריך לקרא אחרון, שאלמלא נקרא מיד שני, הרי יש פתחון פה לחזור כמקדם, ואותו בגין נהרס.

בגין לנו? מבית שני שנקרא אחרון, שכתוב (גיי א) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון. שהרי מראשון ואילף נקרא אחרון, שהרי לא יהיה פתחון פה שאותו בגין? פל וחזור כמקדם.

אף זה כך, אחרון קוראים לו. ולכן כתוב לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה. לא יוכל? לא יקחנה היה צריך להיות! מה זה לא יוכל? אלא בגין שהאשה הזו נדבקה

להשקות את הגן, נהר דא, לא שכיף לעלמין, מלאפשא ולמסגי ולמעבד פירין. ואל אחר אסתרס, ולית ליה תיאובתא לעלמין, ולא אפיש, ולא עביד פירין, דאלמלי עביד פירין, יטשטש לכל עלמא.

ובגין כך, בר נש דגרים לההוא סטר דיפוש בעלמא, אקרי רע, ולא חמי אפי שכינתא לעלמין, דכתיב, (תהלים ה) לא יגדף רע. האי בר נש, דמתגלגלא בגלגולא, אי איהו עבר ואתדבק בההוא אל אחר, דלא עביד פירין, ולא אפיש בעלמא, בגין כך אקרי אחר, ושמא גרים ליה, איהו הוא, ואחר אקרי, אחר ודאי.

אחרון: מקדמא ואילף, אחרון קרינן ליה, ואחרון אקרי. תננינא איהו, ומיד אקרי אחרון, והכי קרי ליה קדשא בריך הוא אחרון, בגין דיתתקן למהוי אחרון, ולא יתוב כמלקדמין. תליתאה אוף הכי. וכן בכל זמנין, מקדמא ואילף. הכי אקרי אחרון, והכי אצטריך למקרי אחרון, דאלמלא אתקרי מיד תננינא, הא פתיחו דפומא לאהדרא כמלקדמין, וההוא בנינא אסתתר.

בגין. מבית שני דאקרי אחרון, דכתיב, (גיי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון. דהא מקדמא ואילף, אחרון אקרי, דהא לא יהא פתיחו דפומא, דההוא בנינא נפול, ויתהדר כמלקדמין.

אוף הכי דא, אחרון קרינן ליה. ובגין כך כתיב, לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה. לא יוכל, לא יקחנה מיבעי ליה, מאי לא יוכל. אלא כיון דהאי באחר וירדה להשתעבד בדרגה מתתונה, לא רוצה הקדוש ברוך הוא שישבו מדרגתו לתת פרי

ולתדבק באותה דרגה שאינה שלו.

ובא ראה, אם האשה הזו לא נשאת, אפלו תזנה עם כל האנשים שבְעוֹלָם - אם רוצה בעלה, ישוב אליה. אכל אם נדבקה בנשואין לאחר, (אחרי) זה (ה) לא יוכל לשוב לדרגתו הראשונה שהיה בתחלה אליה. לא יוכל ודאי להשיב אותה הדרגה לעולמים.

אחרי אשר הטמאה שנינו, שהטמאה בלבו. אם כן, אפלו אם תתרחק ותזנה בלי נשואין? אלא פיון שנדבקה לאחר, הרי קבלה עליה את החלק של אותו הצד, ובעלה הראשון שהוא מצד אחר טוב של טוב, לא יהיה לו בה חלק לעולמים, ולא ירבה כלל את אותו מקום. הרי אם שלחה האיש האחרון או כי ימות האיש האחרון - לראשון אסורה, אבל לשאר בני אדם מתרת. אולי תמצא מקום כמו מקדם, ואחרון יקום ויזדווג עמה.

מי שיש לו בנים מאשתו הראשונה ומכניס את זו לתוך ביתו, אותו היום הוא נדבק בחרב קשה שמתהפכת בשביל שני צדדים. אחד - שהרי שנים היא דחתה החוצה, ועלשו הוא השלישי. ועוד - כלי שהשתעבד (שהשתתף) בו אחר, איך הוא יבא לתת בה רוחו שלו וישתתף עמה ונדבק בה? לא שהיא אסורה, אבל ודאי שתוף רע הוא לעצמו (במו שבארנו).

רבי לויטס איש כפר אונז היה צוחק ומתלוצץ על האשה הזו, כשראה מי מזדווג עמה, והיה אומר, (משלי לא) ותשחק ליום אחרון כתיב. מי שנדבקת בו

אתמא אתדבקת באחר, ונחתת לאשתעבדא בדרגא תמאה, לא בעי קדשא ברין הוא, דאיהו יתוב מדרגא דיליה, למיהב איבא, ולא אתדבקא בההוא דרגא דלאו דיליה.

והא חזי, אי האי אתמא לא אתנסיבת, אפילו תזנה בכל גוברין דעלמא, אי בעי בעלה יתוב לגבה, אבל אי אתדבקא בנשואין לאחר, (נ"א ואחרי) דא (הא) לא יוכל לשוב לדרגא קדמאה, דהיה בקדמיתא לגבה. לא יוכל ודאי לאתבא לההוא דרגא לעלמין.

אחרי אשר הטמאה. תנינו, דהטמאה בלביה. אי הכי, אפילו אי תתרחק ותזנה בלא נשואין. אלא, פיון דאתדבקת לאחר, הא קבילת עלה חולקא דההוא סטרא, ובעלה (ד) קדמאה דאיהו מסטרא אחרא טבא דטוב, לא יהא ליה בה חולקא לעלמין, ולא נפיש כלל לההוא אתר. הא אם שלחה האיש האחרון, או כי ימות האיש האחרון, לקדמאה אסורה, אבל לשאר בני נשא, תשתרי. דילמא תשפח אתרא כמלקדמין, ואחרון יקום דיזדווג בהדה.

מאן דאית ליה בנין מאתתיה קדמיתא, ואעיל האי לגו ביתיה, ההוא יומא אתדבק בחרבא קשיא דמתהפכא, בגין תרין סטרין. חד, דהא תרין דחת לון לבר, והשתא איהו תליתאה. ותו, מאנא דאשתעבד (נ"א דאשתתף) ביה אחר, היך ייתי איהו למיהב ביה רוחא דיליה, וישתתף בהדה, ויתדבק בה. לאו דאיהי אסורה, אבל ודאי שתופא בישא איהו לגרמיה. (בדאמרן).

רבי לויטס איש כפר אונז, הוה חייך ומתלוצץ על אתמא דא, כד חמי מאן דאזדווג בהדה, והוה אומר, (משלי לא) ותשחק

ליום אחרון כתיב, מאן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלוקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר מזכרי הרבנים כהלכתה

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכרי הרבנים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ◆ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבנים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק ז"ע.
- ◆ חובת האדם להקדיש מזמונו למען זיכוי הרבנים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ◆ מעלת מזכה הרבנים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- ◆ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ◆ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ◆ המדריגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבנים כהלכה.
- ◆ דרכי פרנסי ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שחרם ועונשם.
- ◆ ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ילקוט וזוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומסור חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ל יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייץ בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבנים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א

בית שמש תובב"א